

1. fejezet

Totális

Rock 'n' Roll Ausztráliában

AC/DC. Gondolj bele ebbe a névbe, és máris lever a víz - akkor is, ha 2010-ben láttad őket először a *Black Ice* turnén, ahol az arénát húszezer verítékben úszó, egzaltált rajongó töltötte meg a legkülönbözőbb generációk képviselőit, vagy - mint ennek a könyvnek a szerzője - a londoni Marquee-ban 1975-ben, egy pinceklub dohos mélyébe zsúfolva.

Keményen nyomni a rockot ma este.

Ahogy minden este. Ez az, amit az AC/DC mindig is képviselt. Tisztán és egyszerűen. Mocskosan és egyszerűen. A rock and roll eredendő tüzetől fűtve. A fiatalkori örömkönyörgő-izgató riffjeit, a vérforgató ritmusokat és rekeszizom-rándító vagy néha zsigerbe markoló dalszövegeket az örök fiatalság

elixírjébe keverték, azt ígérve, hogy az idő nem fog rajtunk, a megszokás nem teszi poshadttá a verítékünket - amiben William Shakespeare, a néhai költő és Bon Scott valószínűleg egyetértene.

Az AC/DC olyan kemény rock 'n' rollt játszik, amilyen kemény az élet maga. Korhadat valóság, jó és rossz időszakok. Józan ésszel aligha adható magyarázat azokra az apró csodákra, melyek létrehozta egy ilyen zenekart. Történetüket kutatva feltűnik, hogy ez a makacs erő a kivándorlók történelméből fakad. Azokéból, akik Európából az újvilágba - az ausztrál-ázsiai új világba indultak. A szegénység, a kétségbeesés, a remény űzte őket, és a dac ereje, amikor minden ellenük szólt...

A világ legjobb zenekarainak egyike akarunk lenni. . . Milyen kár, hogy Hendrix már halott: úgy szerettem volna lesöpörni őt a színpadról.

– Angus Young szavait Neil Smith idézi, aki a kezdeti időkben volt az AC/DC basszusgitárosa

A Young család népes volt, és minden tagja nagyon szerette egymást; George Redburn (1947. november 6-án született), Malcolm John (1953. január 6.) és Angus McKinnon (1955. március 31.) voltak a legfiatalabbak a huszonegy év alatt született nyolc testvér közül. Édesanyjuk, Margaret (leánykori nevén szintén Young), aki 1915-ben született, és apjuk, William (1910), aki mázolóként, majd köszörűsként dolgozott, a második világháborúban pedig a légierőnél szolgált szerelőként, gyermekeiket Cranhillben, Glasgow hajóépítő iparának otthont adó, ám hanyatló külvárosában nevelték.

Az ötvenes években a városi tanács a leromlott állapotú belvárosi házak bérlőit új bérlakásokba költöztette, olyan külvárosokba, mint Cranhill, ahol azonban az életkörülmények tovább romlottak. Csak kevesüknek volt autója, s minthogy nem sok üzlet nyílt a környéken, jól megéltek itt a mozgó árusok, akik kis furgonjaikkal járták az utcákat, és kínálták portékáikat: zöldséget, paraffinolajat, halat és sült krumplit, fagylaltot.

Más kölykökhöz hasonlóan a Young testvérek is sokat fociztak az utcán, de

a zene is mindig jelen volt az életükben. Egyetlen lánytestvérük, Margaret (1936-ban született) a dixieland jazz mellett olyan fekete rock and roll előadók zenéjét ismertette meg velük, mint Fats Domino, Little Richard és Chuck Berry. 1991-ben a *Musician* újságírójának, Charles M. Youngnak (csupán névrokon) nyilatkozva Angus elmondta, hogy nővére elvitte egyszer egy Louis Armstrong-koncertre is (erre már valószínűleg Ausztráliában kerülhetett sor): „Nagyon bírtam, ahogy mosolygott. Néha az ember szinte gombócot érez a torkában, amikor valakinek a zenéjét meghallja, s ő ilyen valaki volt. Érezted, hogy őszinte, egy jó ember, egy boldog ember.” A Young testvérek a saját szórakoztatásukra megalakították a maguk szobazenekarát, amelyben (az 1933-ban született) Steven bátyjuk tangóharmonikázott, John (1938) és Alex (1938) gitározottak, és a kicsik énekeltek.

1963-ban a Young család úgy határozott, hogy Cranhillnél azért jobb helyek is vannak a világon. Amint később Angus megfogalmazta: „Apám rájött, hogy nem tud eltartani egy ekkora családot, ezért úgy döntött, hogy Ausztráliában próbál szerencsét.” Odahagy-

Az Easybeats, 1966. november, balról jobbra: Dick Diamonde, Harry Vanda, George Young, Gordon „Snowy” Fleet és Steve Wright (ül). *Caroline Gillies/BIPs/Getty Images*

Az Easybeats 7 inches EP-je: >She's So Fine< / >Say That You're Mine<, >For My Woman< és >The Old Oak Tree<, Ausztrália, 1965

Az Easybeats, >Friday on My Mind< / >Made My Bed (Gonna Lie in It)<, Olaszország, 1966

Az Easybeats 7 inches EP-je: >Friday on My Mind< / >Remember Sam<, >Pretty Girl< és >Made My Bed (Gonna Lie in It)<, Franciaország, 1967

Az Easybeats, >St. Louis<, promo-kislemez, USA, 1969

George Young és Harry Vanda az Easybeatsból. © Philip Morris

va jól ismert környezetüket, a Young család csatlakozott a milliónyi brit emigránshoz, akik az ausztrál kormány által támogatott, „tervszerűen végrehajtott” kivándorlás keretében keltek útra (bár Ausztrália területe majdnem akkora volt, mint az Egyesült Államoké, lakossága 1945-ben nem haladta meg a 8 milliót).

A család, Steven és Alex kivételével, Sydneybe repült. Alex ekkoriban - a Beatles tagjaihoz hasonlóan - Hamburgban zenélt. A Young család kezdetben más bevándorlók- kal együtt egy Villawood nevű szállón lakott („Bádobódék, megállás nélkül zuhogott az eső; amikor reggel felkeltél, bokáig állt a víz a bódében, és fekete kukacok úszkáltak benne” - mesélte Malcolm David Fricke-nek,

Az egyenruhája koszos, térdei mindig le vannak horzsolva, a szeme körül monokli, az orra folyik.

– R. K. Lanning, az Ashfield Fiú-középiskola igazgatója, Angusról írt minőségében

a *Rolling Stone* újságírójának 2008-ban). Megérkezésükkel kapcsolatban Angusnak is van egy korai emléke, mely Paul Stenning *AC/DC: Two Sides to Every Glory* című könyvében jelent meg. Fiatalokat látott, akik a Bondi Beachre indultak, és „ott álltak ezekkel a deszkákkal... Addig még soha nem láttam szörfdeszkát. Hazamentem, és azt mondtam: »Anyá, ez itt egy másik bolygó.«”

A talpraesett George azonban semmi perc alatt összehozott egy zenekart a Villawoodban: ő ritmusgitározott, az anglo-aussie* Stevie Wright énekelt, és a holland Johannes Vandenberg (hamarosan csak „Harry Vanda”) szólógitáron játszott. Zenekaruk, az Easybeats rövidesen leszerződött az újonnan alakult Albert Productions nevű lemezkiadóhoz, melyet Ted Albert vezetett, akinek apja egy rádió és zenei kiadóvállalat tulajdonosa volt. 1965-re *She's So Fine* című daluk No. 1 sláger lett Ausztráliában, a következő évben pedig útnak indultak Angliába.

Közben a család a Burwood nevű kerületben telepedett le, és Burleigh Street-i otthonukban a számtalan testvéren kívül megfordult még egy csomó rock 'n' roll cimborais. Malcolm és Angus iskolai pályafutásának kezdetét jól jellemzi az a levél, melyet R. K. Lanning, az Ashfield Fiú-középiskola igazgatója küldött édesanyjuknak. Azzal vádolja meg a fiúkat, hogy „goromba kifejezéseket használnak... és obszcén mozdulatokat tesznek”, és „az erőszakosság határát súroló lármát csapnak”. Lanning jellemzése Young szinte a vásott kölyök tipikus karikatú-

* Anglo-aussie: egyik szülője angol, a másik ausztrál születésű

rafigurájaként állítja elénk: „Az egyenruhája koszos, térdei mindig le vannak horzsolva, a szeme körül monokli, az orra folyik.”

Jóllehet az iskola vezetése részéről nem találtak megértésre, a zene annál csábítóbbnak tűnt a testvérek számára; az Easybeats 1966. októberi slágerének, a *Friday On My Mind*-nak köszönhetően (Nagy-Britannia No. 6, majd a következő év májusában USA No. 16) a sztárként hírnevet szerzett George két kisöccsének valósággal menekülnie kellett a hazaúton a zenekarért rajongó lányok elől. „Angus meg én egyből azt gondoltuk: »Ez kell nekünk!«” - mesélte Malcolm Sylvie Simmonsnak, a *Mojo* újságírójának 2000-ben. Édesanyjuk 1965-ben vette meg nekik az első gitárjaikat, amikor tizenkettő és tízévesek voltak. Két évvel később Malcolm egy 1963-as Gretsch Jet Firebirdöt kapott Vandától, amit ő Londonban vásárolt (Malcolm imádta ennek a hangszernek a nyers hangzását, amit viszont Vanda ki nem állhatott), így Malcolm továbbpasszolhatta a Hofnerét Angusnak. Apjuk meglehetősen rossz szemmel nézte fiai rock 'n' rollal kapcsolatos ambícióit, ők viszont apjuk munkával kapcsolatos szigorú elveit magukévá téve kitartóan gyakoroltak.

Minden lemezt megvettek, amire csak futotta a pénzükből: a Rolling Stones, az Eric Claptonnal felálló Bluesbreakers, a Mountain, az Argent, Jimi Hendrix, a Cactus (Angus kedvence) albumait. George Angliából megrendelt néhány zenei szaklapot is, melyeket olvasva a fiúk új nevekre vádásztak - olyanokra, mint Buddy Guy vagy Elmore James, az R&B óriásai -, hogy aztán a Burwood-lemezboltban megrendeljék albumaikat, melyeket az üzlet külföldről szerzett be.

Ez a lelkesedés felébresztette Angusban a skót munkásosztály autodidakta hajlamait: „Ha kíváncsi voltam valamire, apám mindig azt mondta: »Angus, tegyél magadnak egy szívességet. Itt a könyvtár az utcánkban, ugorj be oda.« Aztán amikor lógtam az iskolából, az első utam oda vezetett. Szencziós volt... a polcok tömve voltak az Amerikából érkezett *Down Beat* példányaival, és olyan zenészekről írtak bennük, mint Muddy Waters.”

A fantasztikus számok bizonyos részleteit Angus újra és újra lejátszotta, mert

Todd Loren PRESENTS

STORY
JAY ALLEN SANFORD
ART & LETTERS
MIKE SAGARA

1963: TWO FUTURE AC/DC MEMBERS, 10 YEAR OLD MALCOLM YOUNG AND 4 YEAR OLD SIBLING ANGUS MCKINNON YOUNG, MOVE WITH THEIR FAMILY FROM GLASGOW SCOTLAND TO THE MORE PROSPEROUS CITY OF SYDNEY AUSTRALIA.

WELL, THE KIDS LIKE THE NEW HOUSE, THEY'RE MAKING FRIENDS AND DOING WELL IN SCHOOL...

I TAKE IT YOU DIDN'T SEE THE NOTE FROM ANGUS' TEACHER?

IT SAYS THAT ANGUS' "ABUSIVE LANGUAGE AND OBSCENE GESTURES AND OBSTREPEROUSNESS VERGE ON VIOLENCE."

WELL, AT LEAST ALEX IS STARTING TROMBONE LESSONS, AND THANK GOD GEORGE IS ADJUSTING TO THE MOVE.

INDEED, GEORGE YOUNG BECOMES THE FAMILY'S FIRST CELEBRITY, AS HE SCORES A 1967 HIT WITH THE POP BAND "THE EASYBEATS."

BANDMATE HARRY VANDA WILL ALSO FIGURE PROMINENTLY IN AC/DC'S FUTURE.

© Rock 'N' Roll Comics
No. 22, Revolutionary
Comics, 1990. Jay Allen
Sanford engedélyvel

mindenképp rá akart jönni, hogy mitől ennyire ütősek - Little Richard ›Keep A Knockin'‹-ját például: „Mindig visszatettem a tüt ugyanoda... a blues megmérgezett.”

A két testvér koncertekre is imádott járni. Szombat esténként rendszerint csatlakoztak a Burwood vasútállomáson gyülekező kölykök tömegéhez, hogy beutazzanak a belvárosba valami koncertre. Néhány igazi továbbképzést jelentett számukra. Ilyen volt a Yardbirds (Jimmy Page-dzsel) a Sydney Stadiumban 1967. január 21-én és/vagy 23-án („vad és izgalmas”, állapította meg Angus); a Who és a Small Faces 1968. január 22-én ugyanott (a testvéreknek tetszett a gitártörés).

Malcolm olykor elemi jó tanácsokkal látta el testvérét, néha úgy beszélt hozzá, mint boksolóhoz az edzője: „Ne simogasd azt a gitárt, üsd a szarházit!” Ha az Easybeats-szel hazalátogatott, George még hatékonyabb tanárnak bizonyult: „Felkapta a basszust, és kezembe nyomta a gitárt. Azt hittem, hogy nekem ez úgyse fog menni, de még mielőtt észbe kaptam volna, már játszottam is. Mondta, hogy G meg A, én meg pengettem. Voltak elég furai dolgai. Azt mondta, a D-húr útban van neki. A G is... Amikor legutoljára láttam, és az Easybeatsben játszott, már csak négy húr volt a gitárján!”

Mihelyst tehették, mindkét testvér otthagya az iskolát. Erre akkor adódott törvényes lehetőségük, amikor betöltötték tizenégy év kilenc hónapos korukat: Malcolm 1967 októberében, Angus 1969 decemberében. Malcolm a Hestia melltartógyárban kapott munkát varrógép-karbantartóként, de hétfvégéken több zenekarban is játszott: a Beelzebub Bluesban, a Red House-ban és a Rubberbandben. Bár saját dalokat is írtak egy barátjával, többnyire a hatvanas évek popzenéit játszották, főleg a Beatles és a Cream korai időszakának számait. Malcolm ekkor már jó szólógitárosná vette ki magát, és céltudatosságának köszönhetően lassan ő vált a zenekar vezetőjévé.

1971 júliusában Stevie Wright beajánlotta őt a kontinens nyugati partján működő, feldolgozásokat játszó Velvet Underground-ba (nem keverendő össze a New York-i bandával), ő pedig élt a lehetőséggel, és kilépett munkahelyéről. A zenekar turnéinak köszönhetően végre kimozdulhatott

Sydneyből (melyet szülei Ausztráliába érkezése óta nem hagyott el), továbbá közelebről megismerkedhetett a gruppi-kal és a füvezéssel, valamint a „jazzakkordok és a progresszív zene megismerése is sokat segített abban, hogy letérhessek a helyes ösvényről” - mondta Malcolm Anthony O'Gradynek, az ausztrál RAM magazin újságírójának 1975-ben. A Velvet Underground, mely később Ponyra változtatta a nevét, 1973 februárjában oszlott fel, Malcolm pedig zenekar nélkül maradt.

Angus az iskolát otthagya először azzal próbálkozott, hogy dalszerzőként érvényesüljön, de miután kudarcot vallott, kitanulta a nyomdászs szakmát. Megtakarított pénzből vett egy Gibson SG-t, és ez a típus egy életen át társa maradt - azért választotta az SG-t, mert Pete Townshend és Leslie West a Mountainból is ezen játszott, továbbá a nyaka kényelmes volt apró kezei számára, valamint a legendák szerint egyszerűen beleszeretett a gitártest apró ikerszarvaiba. Egy darabig a viszonylag ártalmatlan, Town Hall Sharps nevű skinhead-bandával lógott, elkísérte Malcolmot a Velvet Underground turnéira, és pompás Ovomaltine-okat* készített számukra, amikor késő este hazaszállították.

Angus tizenhét évesen, 1972-ben alapította meg első félig-meddig komoly zenekarát, a Kantuckee-t, akikkel egy cserkészbarakkban próbáltak. Talán mértéktelen tea- és keksz fogyasztásának is lehet némi szerepe abban, hogy bizonyos távolságtartással kezelte a rock 'n' roll életformát. Nyolcéves kora óta dohányzott, és a Bond 7 márkájú ausztrál whiskyvel történt ismerkedése olyan súlyos rókázással végződött, hogy inkább a tea mellett kötelezte el magát egy életre. A szorgalmas fogmosás elhanyagolása következtében elzöldülő fogai csak kihangsúlyozták barátságatlan külsejét. A Kantuckee (mely nevét később Tantrumra változtatta) szorgalmának köszönhetően viszont egy ötven számból álló műsort sikerült összepróbálniuk, amellyel már ki tudtak állni egy négyórás esti fellépésre a lepusztult állapota ellenére

* Malátás kakaóital

márványlépcsővel büszkélkedő, Chequers nevű sydneyi klubban, ahol egykoron Frank Sinatra és Shirley Bassey szórakoztatta az olyan jeles ausztrál gengsztereket, mint Duke Delaney és Iron Bar Miller (Vasrúd Miller).

Angus gondolkodás nélkül mondta törpének magát, ha a klubtulajdonosoknak fejfájást okozott fiatalkorúsága. Ő minden helyzetből a lehető legjobban jött ki. Egy este például megbotlott a gitárszinórban, de szorult helyzetét is a maga javára kamatoztatta, és a botlás egyfajta mutatóanyagként mindmáig a közönség kedvenceként szerepel a műsorban. Amint Angus elmondta Martin Huxley *AC/DC: The World's Heaviest Rock* című könyvében: „A színpadon hemperegtem. Olyan volt, mint valami nagy haláljelenet, a gitár meg nyivákkolt, úgy szétgyötörtem.”

Mindazonáltal amikor egy verekedést követően elveszítette a dobosát, Angus dobta a Tantrumot, ahogy Malcolm is elhagyta a Ponyt. A testvérek kapcsolata szoros maradt, bár voltak súrlódások. Továbbra is együtt jártak koncertekre, többek között együtt nézték meg a Led Zeppelint 1972. február 27-én a Sydney Showgroundban (Angus azon gúnyolódott, hogy Robert Plant úgy énekel, „mintha az orrában turkálna”; a Rolling Stonest 1973. február 26-án és/vagy 27-én a Royal Randwick Racecourse-ban (Malcolm odavolt a koncert nyitójelenetéért, amikor egy fehér ló vontatta kocsin jelentek meg a színpadon); és valószínűleg Muddy Waterst 1973. május 3-án a Sydney Auditoriumban.

Malcolm összehozott egy új zenekart. Először a jól ismert helyi dobos, Colin Burgess és a San Franciscó-i születésű, szintén Villawoodban „végzett” Larry Van Kriedt basszusgitáros alkotta ritmusszekcióra talált rá, majd Dave Evans énekesre, aki Walesben született, majd ötévesen, 1958-ban érkezett Ausztráliába, és egy rövid ideig együtt zenélt a Ponyban Malcolmmal.

Bár gyakran bizonyul végzetesnek, ha két heves természetű testvér egy zenekarban játszik, Malcolm mégis felajánlotta Angusnak, hogy csatlakozhatna a zenekarához, de öccse így reagált: „Nem tudom, lehet, hogy (a többiek) nem

Chequers, Sydney, 1974. május 18. © Philip Morris

fognak szeretni.” Amint azt Malcolm később elmondta Simmonsnak, a *Mojo* újságírójának: „Azt feleltem: »Ki nem szarja le?!«” Evans rögtön próbára is tette Malcolm testvére iránti lojalitását, amikor azt mondta: „Minek nekünk ez a kölyök, egyáltalán nem néz ki rockszárnak.” Malcolm erre így válaszolt: „Ha nem tetszik, el lehet húzni.”

A Newton kerület egy elhagyott iroda-épületében próbáltak, Malcolm és Angus könnyedén cserélgették a ritmus- és szológitárosi szerepkört. A zenekarnévvvel kapcsolatos vajúdas is megoldódott, amikor nővérük, Margaret, az AC/DC nevet javasolta. A varrógépére volt ráírva, onnan jött az ötlet. A fiúk felfedezték a névben rejlő szexuális kétértel-

műséget,* és egy vállrándítással elfogadták. (Egy későbbi, a banda elkeresztelésének általánosan elfogadott változatától eltérő verzió szerint, melyről Angus az *undercover.com.au* újságírójának, Paul Cashmere-nek 2008-ban beszámolt, a név ötlete George feleségétől, Sandrától származik.)

Még az év decemberében játszottak a The Last Picture Show nevű klubban, de valójában a Chequers szilveszteri buliját tekintik debütálásuknak.

Öt órán keresztül nyomták a feldolgozásokból és Malcolm néhány saját szerzeményéből álló műsort, ami jól tükrözte Malcolm hitvallását: „Ha nem úgy jövünk le a színpadról, hogy szakad rólunk

* A név biszexualitásra utal

CHEQUERS
5-11TH JUN

WED	BAND OF LIGHT, AC-DC
THUR	BAND OF LIGHT, AC-DC
FRI	SIREN, HOT CITY BUMP BAND
SAT	AC-DC, STEVIE WRIGHT BAND
MON	BUSTER BROWN, CHAIN
TUES	BUSTER BROWN, CHAIN

Fent és szemben: Chequers, Sydney, 1974. május 18.

© Philip Morris

a veríték, és teljesen kimerültünk, akkor azt hiszem, semmi értelme nem volt, hogy fellépjünk” – mondta O’Gradynek, a *RAM* újságírójának.

Nevüknek köszönhetően meghívták őket játszani néhány melegklubba is, amit Malcolm a maga javíthatatlanul macsó módján még élvezett is (idézet Stenning könyvéből): „Elöl állt egy biszex nő, akinek a pólójába vágott lyukakon át kilátszottak a mellbimbói. Csodás!” Az AC/DC mindenre készen állt – ha egy görög lagziban a mulatozók a ›Zorba, a görög-öt akarták hallani, megkapták.

Miután az Easybeats 1969-ben feloszlott, Harry Vanda és George Young azzal töltött három évet Londonban, hogy egy kis gyakorlatot szerezzenek maguknak a stúdiómunkák terén, és elismert produkciós

csapatként tértek vissza Ausztráliába. 1974 januárjában elvitték az AC/DC-t az EMI sydneyi stúdiójába, hogy demófelvételeket készítsenek néhány Malcolm-Angus és Malcolm-Evans szerzeményről, olyanokról, mint a ›Can I Sit Next to You Girl‹, a ›Rockin’ in the Parlour‹ és a ›Soul Tripper‹, amelyek hamarosan korai kislemezekre és/vagy albumokon kötöttek ki; a *High Voltage* ausztrál kiadásán a ›Sunset Strip‹ ›Show Business‹-ként született újjá.

Évekkel később Evans így számolt be ezekről az eseményekről Bill Vocciának: „Egy álmom vált valóra... George Younggal és Harry Vandával dolgozhattam együtt.”

A Young testvérpáros, ez a két kíméletlen egyéniség egymással szövetkezve a maximumot követelte a zenekar többi tagjától. Vocciának adott interjújában Neil

„Ha nem úgy jövünk le a színpadról, hogy szakad rólunk a veríték, és teljesen kimerültünk, akkor azt hiszem, semmi értelme nem volt, hogy fellépjünk”

– Malcolm Young, *RAM*, 1975

© A »Rockin' in the Parlour«, B-oldalán a »Can I Sit Next to You Girl«-lel, melyen Dave Evans énekelt. Ausztrália, 1974. Bill Voccia Collection

Smith (1974. februártól áprilisig a zenekar basszusgitárosa) elmondta, hogyan tartott példabeszédet nekik Angus: „A világ egyik legnagyobb zenekara leszünk... Kár, hogy Hendrix már nem él: le akartam őt söpörni a színpadról.”

Első kilenc hónapjuk alatt Malcolm könyörtelen következetességgel rúgta ki és vette fel az újabb és újabb ritmusszekciókat. Az egyik pillanatban még ott próbáltak a Malcolm testvérek hálósobájában - mint-hogy tekintettel voltak a szülőkre, csakis akusztikus próbákról lehetett szó, miközben Margaret hatalmas tányér levesekkel traktálta őket -, másnap már ki is voltak rúgva. Burgessnek azért kellett mennie, mert leesett a dobszékéről a próba közepén, Van Kriedt pedig túl jazzesen játszott. Smith és Noel Taylor dobos lépett a helyükre, miközben kénytelenek voltak elviselni a Kings Cross-i Hampton Court Hotel meglehetősen mocskos körülményeit. „Részegeknek és a szabadnapos prostituáltaknak játszottunk” - mondta Taylor Vocciának.

Ezek után Malcolm ötlete alapján egy Marc Bolan-hatásokat tükröző glam-rock-kalandba vágta bele - legalábbis ami a színpadi öltözetüket illeti. Egy áprilisi koncerten, mely egyesek emlékezetében iskolai táncpartiként, míg másokéban egy Victoria

Park-beli szabadtéri fesztiválként él, Smith motoros rendőrnek öltözött, Taylor bohócruhát és cilindert viselt, Evans fényes piros csizmában parádézott a színpadon, Malcolm egy fehér kezeslábas mellett döntött, és - minden valószínűség szerint elsőként ezen a koncerten - Angus felvette az iskolai egyenzakóját, hátitáskáját és rövidnadrágját. „Angus aratta a legnagyobb sikert” - mesélte Taylor Vocciának.

Az AC/DC ezek után felpróbált még néhány színpadi jelmezt - Angus gorillaként, Zorróként, és gyermekkori példaképe, Superman jelmezében is feltűnt a színpadon (kiskorában még a garázstetőről is sikerült levetnie magát abban a hiszemben, hogy az öltözet képessé teszi a repülésre). De a Victoria Park-beli koncert színpadi öltözet szempontjából hosszú időre meghatározónak bizonyult: glam helyett jöjjön a rövidnadrág és az iskolatáska. A Stenning-könyv idézi Angus egy nyilatkozatát: „Amikor felvettem az iskolás egyenruhát... az elsőpró volt. Malcolm azt mondta rólam: »Olyan, mint egy megszállott.«” Az általuk is hitelesnek nyilvánított biográfiájukban, az *AC/DC: Maximum Rock & Roll*-ban Murray Engelheart és Arnaud Durieux egy bonyolultabb magyarázatát adja a

jelenségnek, azt állítva, hogy Margaret ötlete volt az egyenruha, mert így Angus egyfajta időutazás képzetét kelti - harmincöt év távlatából azonban ez már nem tűnik annyira hőbortos ötletnek, mindazonáltal Angus szerint az egész véletlenül kezdődött, mert az első időkben egyenesen az iskolából ment próbálni. A zenekar még később is azzal a mesével traktálta az ausztrál és az angol sajtó képviselőit, hogy Angust ebben az egyenruhában legalább tizenhat évesnek nézhetik a fiatalkorúsága miatt aggódó bártulajdonosok, holott a gitáros ekkor már idősebb volt, és a zenekarnak már nem kellett bárokban játszania.

Smith és Taylor a glam-rock-kitérő után megvált a zenekartól, és utódjaik is csak rövid ideig maradtak, annak ellenére, hogy a zenekar leszerződött az Albert's-hez, ugyanahhoz a kiadóhoz, mint korábban az Easybeats. Az év júniusában megjelent első kislemezük, a »Can I Sit Next To You Girl«, csak a sydneyi listákra jutott fel - a hatalmas területű Ausztráliában a lemezipar inkább speciálisan helyi irányzatokat részesített előnyben -, de a nagy befolyású kiadónak köszönhetően előzenekarnak szerződötték őket Lou Reed augusztusi turnéjára. „Mindenkinek azt mondta, hogy »AC/DC és Lou Reed: ez valami biszex-show lesz«” - nyilatkozta Angus flegmán Howie Kleinnek, a *New York Rocker* újságírójának 1977-ben. Amikor Reed csapata kilátásba helyezte, hogy a hangosítás egy részét nem bocsátják az AC/DC rendelkezésére, a kis termetű, mégis félelmetes külsejű George Young többórás repülőutat tett meg, csak hogy közölje Reedékkal: „Na most szépen odaadjátok azt a kurva cuccot a fiúknak.”

A zenekar jövője szempontjából azonban egy ennél fontosabb eseményre került sor még a turné első fellépése előtt, 1974. augusztus 17-én Adelaide-ben. A helyi promóter volt olyan kedves, és egy lestrapált limuzint küldött a fiúk elé a repülőtérré, annak lestrapált tulajdonosával egyetemben. Stenning könyvében Angus a következő szavakkal idézte fel az emlékezetes jelenetet: „A kocsiból kiszálló sofőr első szavai ezek voltak: »Bon vagyok.« Aztán végignézett magán, és azt mondta: »Francia, a feleségem bugyiját vettem fel.«”